

derfor ikke kunde taale at have Plads ved hendes Side, da Striden stod paa. Og usigelig taknemmelig var hun, da Smerterne var forbi, og hun laa med sin førstefødte, en Søn, i Armen. Saasnart det paa nogen Maade kunde lade sig gøre, stod hun op. Hun savnedes jo i Huset, og Kristen var slet ikke tilpas med at have Nabokonen til at gaa til Haande; det kostede jo ogsaa. Nu fik hun sin gamle Plads bag Barnevognen. Og da der kom flere Børn efter med kort Mellemrum, saa slap hun den ikke. Ud kunde hun ikke komme eller deltage i noget som helst. En Gang imellem, naar hun kunde liste En til at sidde ved Børnene, maatte hun da i Kirke. Naa, hun havde jo heller ingen Forstand paa Politik eller Skole- eller Fattigsager, mente hun. Hun havde ogsaa lært for lidt til at kunde følge et Foredrag; det kunde Kristen meget bedre, sagde hun. Naar han saa var til Møde et eller andet Sted om Aftnerne, saa sad hun og tyssede og sang, skubbede Barnevognen med Foden, mens Hænderne havde travlt med Stopning og Lapping. Det kunde der jo sagtens al Tid være nok af. Jeg blev flere Gange hentet til hende, oftest efter de hyppige Fødsler.

En Efteraarsaften — uhyggeligt Vejr, sludfuldt, bidende Blæst — holdt en Vogn i min Port. Det var Bud, om jeg ikke vilde følge med straks, for Marie var da bleven saa meget syg. Jeg kom i min Pels og tog af Sted og efter en halv Times rask Kørsel holdt Vognen for Døren. Jeg kom ind. Der laa hun, bleg og udtæret, men smuk endnu, paa Dødslejet. Jeg saa straks, at her var intet for min Kunst at udrette. Hun aabnede Øjnene et Øjeblik, da jeg stod bøjet over Sengen. Hun takkede mig — det saa jeg i Blikket — fordi jeg vilde komme. Paa den anden Side af Sengen stod Barnevognen med den yngste, og hendes højre Haand holdt den troligt fast. Gav Barnet et lille Skraal, brugte hun sine sidste Kræfter til at sætte Vognen i Bevægelse. Hun vilde tale. Jeg søgte at hindre det; men hun rystede paa Hovedet. »Tak, at De kom — nu er det nok — paa det sidste?« Jeg nikkede uvilkaarligt til hende. »Jeg mærker det godt,« hviskede hun, »og det er jo ogsaa godt, skønt Kristen og Børnene — — — —.« Mær fik hun ikke sagt. Et dybt Suk, og hurtigere, end jeg havde ventet, var det afsluttet, dette — Menneskeliv. (?)
